

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/241/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217224
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312217224.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Marty Polyákovéj, v právnej veci navrhovateľky: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava I. Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, v mene ktorej koná Doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, proti odporkyňi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Nitra z 1. júla 2013 pod č. k. 14C/364/2012-71 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporkyňi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zamietol žalobu, ktorou sa navrhovateľka domáhala od odporkyne zaplatenia škody v sume 4228,33 eura a nemajetkovej ujmy v sume 845,67 eura z dôvodu, že Okresný súd Levice o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v zákonnej 15 dňovej lehote na vydanie poverenia. V dôvodoch svojho písomného rozhodnutia poukázal na výsledky vykonaného dokazovania najmä, na obsah spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 7Er/479/2011, z ktorého zistil, že oprávnená - navrhovateľka spísala pred súdnym exekútorom návrh na vykonanie exekúcie 05.04.2011 a žiadosť o udelenie poverenia bola podaná súdnym exekútorom na súd dňa 02.05.2011. K žiadosti pripojil návrh na vykonanie exekúcie, zmluvu o úvere, kópiu zmenky, plnomocenstvo, rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 14122/10 zo dňa 31.01.2011, výpis z obchodného registra. O jej návrhu rozhodol exekučný súd uznesením zo dňa 10.05. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 07.06.2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol. Potom exekučné konanie uznesením zo dňa 07.07.2011 zastavil. V ďalšej časti prvostupňový súd poukázal na ust. § 4, § 5, § 9, § 15, § 16, § 17, §19 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a § 41, § 44 Exekučného poriadku. Uviedol, že navrhovateľka sa domáhala výlučne škody za nesprávny úradný postup z dôvodu, že k vydaniu poverenia nedošlo v zákonnej 15-dňovej lehote. Uviedol, že súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Preto neskúmal, či v danom prípade došlo k prietahom v konaní. Zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu a či je dôvod na priznanie nároku na náhradu škody, ak nejaká škoda vznikla. Ďalej poukázal na ust. § 41 ods. 2 písm. d/ zák. č. 233/1995 Z. z. v čase podania návrhu na vydanie poverenia a uviedol, že sa nestotožnil s názorom navrhovateľky, že rozhodcovský rozsudok bol exekučným titulom aj podľa § 44 ods. 2 písm. i/ zák. č. 233/1995 Z. z., pretože v opačnom prípade by bola novela ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku účinná od 01.06.2011 zbytočná. Poukázal na komentár k ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého k novele účinnej od 01.06.2010 o

zániku 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na základe rozhodcovského rozsudku došlo z dôvodu potreby preskúmania písomnosti pre prípad neprípustnosti exekúcie. Novela č. 144/2010 Z. z. sa vzťahuje aj na konania začaté pred účinnosťou tohto zákona. K vydávaniu poverení na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku dochádzalo a dochádza podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Ďalej uviedol, že žiadosť o vydanie poverenia bola zamietnutá po 8 dňoch od doručenia návrhu uznesením. Predmetné exekučné konanie je právoplatne skončené. Navrhovateľka sa domáhala náhrady škody na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok. Už z ustanovenia § 44 ods. 2 EP platného v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie vyplývalo oprávnenie exekučného súdu ex offa skúmať exekučný titul nielen z formálneho, ale aj z vecného hľadiska. V danom prípade bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, a preto bolo potrebné ex offa skúmať, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a či tieto podmienky neobsahovala zmluva o úvere. Exekučný súd pre neprijateľnosť rozhodcovskej doložky žiadosť o udelenie poverenia po 8 dňoch zamietol. Preto účastníkom exekučného konania rozhodnutím v uvedenej lehote nevznikol stav právnej neistoty. Navrhovateľkou tvrdená majetková škoda nebola nijako preukázaná a žiadnym spôsobom nepreukázala zníženie svojho majetku. Návrh na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom na preukázanie výšky škody zamietol, pretože otázka existencie skutočností zakladajúcich nesprávny úradný postup exekučného súdu je otázkou právnou, nie skutkovou. Ďalej uviedol, že konštatovanie o tom, že vo veci išlo o prietah nie je všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať. V časti týkajúcej sa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. uviedol, že navrhovateľka sa nemôže domáhať nároku v zmysle citovaného ustanovenia z dôvodu, že podľa nej exekučný súd nesprávne zdôvodnil rozhodnutie, resp. nesprávne aplikoval právne normy Slovenskej republiky alebo Európskej únie. Z uvedených dôvodov návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporkyni nepriznal náhradu trov konania, keďže si žiadne nešpecifikovala a žiadne jej nevznikli.

Navrhovateľka podala v zákonnej lehote odvolanie proti rozsudku. Odvolanie zdôvodnila ust. § 221 ods. 1 OSP s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. a/ a § 221 ods. 1 písm. f/ OSP tým, že v konaní došlo k vadám, a to k vade - odňatie možnosti konať účastníkovi, v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP, keď súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ OSP) a neúplne zisteným skutkovým stavom, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ OSP), nesprávneho rozhodnutia súdu prvého stupňa, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

V prvom bode navrhovateľka zdôvodnila odvolanie ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. a uviedla, že zásadne namieťa skutočnosť, keď súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou, obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.. Podľa jej názoru, súd bol jednoznačne pri svojom rozhodnutí viazaný ust. § 9 ods. 1 citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom zák. č. 412/2012 Z. z. Svojim rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalej uviedla, že súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej jej nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy je anulovaný značnou nedôveryhodnosťou. Uviedla, že súd nemôže založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Nemala k dispozícii exekučný spis a tak mohla niektoré skutočnosti len usudzovať. Preto označila ako dôkaz exekučný spis. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. K otázke trvania stavu právnej neistoty uviedla, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Právna istota ohľadne riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Namietala zamietnutie návrhu na doplnenie dokazovania znalcom, čím jej súd znemožnil objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. V závere uviedla, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Poukázala na stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, z ktorej vyplýva, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, napr. nárast ekonomickej trestnej činnosti, rozsah nevybavenej súdnej agendy a pod. Poukázala na

Štrasburský súd, ktorý uviedol, že Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Súd, ale ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie. Nedostatok takýchto opatrení nemôže byť dávaný za vinu jej a to vo forme tej, že nepresadzovala vydanie poverenia zákonnými možnosťami. Je to predovšetkým štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k prerokovaniu veci v primeranej lehote. Ona takýto záväzok nemá. Z uvedených dôvodov a vzhľadom na vytknuté procesné chyby žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľky nevyjadřila.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania a v zákonom stanovenej lehote (§ 201, § 204 ods. 1 OSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 205 a nasl. OSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, byť viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, pretože odvolací súd nezistil výnimky v ust. § 213 ods. 2 - 7 (§ 213 ods. 1 OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania a s verejným vyhlásením rozsudku (§ 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 OSP) dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. Prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 OSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

Navrhovateľka zdôvodnila svoje odvolanie ust. § 205 ods. 2 písm. a/ OSP tým, že mala za to, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP a to k vade konania, spočívajúcej v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP). Odňatím možnosti konať v zmysle uvedeného ustanovenia sa rozumie taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Predmetom dôvodu odvolania sú tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatia možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Navrhovateľka v dôvodoch svojho odvolania namietala nevykonanie znaleckého dokazovania. Z ustanovenia § 120 ods. 1 veta prvá OSP vyplýva povinnosť účastníkov konania označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Z druhej vety citovaného dokazovania však vyplýva, že súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Bolo preto vecou prvostupňového súdu rozhodnúť o tom, či navrhovaný dôkaz navrhovateľkou vykoná, alebo nie. Dokazovanie vzhľadom na zistený skutkový stav a právny názor, pre ktorý žalobu zamietol, by bolo nadbytočné a na rozhodnutie nemajúce vplyv. Odvolací súd preto dospel k záveru, že prvostupňový súd sa v priebehu konania nedopustil žiadnej vady namietanej navrhovateľkou v dôvodoch svojho odvolania. Vzhľadom k tomu, že nezistil vady konania, pre ktoré by musel zrušiť rozhodnutie prvostupňového súdu,

podrobil rozhodnutie súdu prvého stupňa meritórnemu preskúmaniu a zaoberal sa ďalšími dôvodmi odvolania navrhovateľky, spočívajúcimi v tom, že prvostupňový súd nesprávne zistil skutkový stav a následne vec nesprávne právne posúdil.

Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že súdny exekútor JUDr. Jozef Krutý podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na Okresný súd Levice 02.05.2011. Návrh na vykonanie exekúcie oprávnená spísala do zápisnice pred súdnym exekútorom 05.04.2011. Súd uznesením z 10.05.2011 pod č. k. 7Er/479/2011-10 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Navrhovateľka nepodala proti uzneseniu odvolanie, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 07.06.2011. Potom uznesením zo 07.07.2011 pod č. k. 7Er/479/2011-21 prvostupňový súd exekučné konanie zastavil a toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15.08.2011.

Navrhovateľka sa domáhala svojho nároku titulom, že nebolo vydané rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie založil na tom, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia ustanovená v § 44 ods. 2 zák. č. 233/2005 Z. z. neplatí od 01.06.2010, pretože rozhodcovský rozsudok bol exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ a novela zák. č. 144/2010 Z. z. sa vzťahuje aj na konanie začaté pred účinnosťou tohto zákona. K vydávaniu poverení na základe exekučného rozsudku dochádzalo a dochádza podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Odvolací súd sa s týmto názorom prvostupňového súdu nestotožnil. Z ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku platného do 31.05.2011 vyplýva, že podľa tohto zákona možno vykonať exekúcie aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených a podľa písm. i/, iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon. Od 01.06.2011 bolo novelizované citované znenie tak, že do písm. d/ bolo zakotvené: vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Písmeno i/ citovaného ustanovenia zostalo bez zmeny. Predtým však zákonodarca zmenil ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Do 31.05.2010 ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku uvádzalo, že súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Novelou uskutočnenou zák. č. 144/2010 Z. z. s účinnosťou od 01.06.2010 zákonodarca upravil citované ustanovenie tak, že doplnil za znenie do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Z uvedeného postupu zákonodarcu vyplýva, že od 01.06.2010 zrušil lehota na vydanie poverenia v prípade, ak je exekučným titulom exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Až následne v roku 2011 upravil ust. § 41 ods. 2 písm. d/ tak, že za exekučné tituly sa považujú vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Z uvedeného dôvodu má odvolací súd za to, že až do novely do 31.05.2011 boli exekučnými titulmi rozhodcovské rozsudky aj podľa § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku. Odvolací súd ďalej poznamenáva, že zdôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu v tejto časti s poukazom na komentár ASPI § 44 Exekučného poriadku na zdôvodnenie spätnej retroaktivity zdôvodnené prvostupňovým súdom v komentári nenachádza.

Žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá v lehote 8 dní od doručenie žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia. Tvrdenie navrhovateľky, že exekučné konanie sa začalo 05.04.2011 a k rozhodnutiu došlo až po 63 dňoch od podanie návrhu dňa 07.06.2011 nie je pravdivé. Navrhovateľka spísala návrh na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora do zápisnice 05.04.2011. Súdny exekútor podal návrh na vykonanie exekúcie na Okresný súd 02.05.2011, po uplynutí jedného mesiaca. Exekútor nesplnil zákonnú 15 dňovú lehota na podanie žiadosti o udelenie poverenia.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (platného od 01.06.2010), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Odvolačný súd sa nestotožňuje s názorom navrhovateľky o extenzívnom výklade ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Podľa názoru odvolacieho súdu, toto ustanovenie nie je možné vykladať extenzívne. Upravuje totiž 15 - dňovú lehotu len na vydanie poverenia. Tejto jednoznačnosti výkladu nasvedčuje tretia veta, do ktorej zákonodarca samostatne upravil zamietnutie poverenia. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu upraviť lehotu na zamietnutie návrhu na vydanie poverenia, upravil by ju v druhej vete citovaného ustanovenia a nie samostatne v tretej vete. Pri výklade § 44 ods. 2 Exekučného poriadku treba vychádzať a zohľadniť, že tento právny predpis je procesnou normou, teda normou verejného práva, upravujúcou postup súdneho exekútora ako štátom určenej osoby, na vykonanie núteného výkonu rozhodnutia. Pre výklad a aplikáciu tohto právneho predpisu platí článok 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorej štátne orgány môžu konať len na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý stanoví zákon. To, že zákonodarca neupravil lehotu na zamietnutie návrhu na vydanie poverenia vyplýva z doslovného jazykového výkladu citovaného ustanovenia, podľa ktorého sa 15 - dňová lehota vzťahovala len na vydanie poverenia. Pokiaľ by mal zákonodarca úmysel, aby sa 15 - dňová lehota na vydanie poverenia upravená v druhej vete § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vzťahovala aj na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, bol by to výslovne stanovil v druhej vete a nie tretej vete citovaného ustanovenia tak, ako to explicitne zakotvil v niektorých ďalších ustanoveniach Exekučného poriadku, napr. v ust. § 44 ods. 8, § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, v ktorých uložil exekučnému súdu rozhodnúť či už pozitívne alebo negatívne v tam stanovenej lehote.

Žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Vzhľadom na záver prijatý odvolacím súdom, že 15 - dňová lehota na zamietnutie žiadosti o vydanie poverenia neexistovala, nedošlo tak zo strany exekučného súdu k porušeniu jeho povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote.

Exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia 10.05.2011 a nie 07.06.2011, ako to v žalobe tvrdila navrhovateľka. Zo strany exekučného súdu teda nedošlo k porušeniu povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote a tým nie je naplnený základný nárok navrhovateľky, z ktorého odvodzovala svoj nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Prvostupňový súd sa správne vysporiadal s námietkou navrhovateľky o povinnosti súdu v exekučnom konaní ex officio preskúmať rozhodcovský rozsudok. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

K odvolacím dôvodom navrhovateľky, ktorými je odvolací súd v zmysle § 212 ods. 1 OSP odvolací udáva:

Odvolačný súd sa nestotožnil s dôvodmi odvolania navrhovateľky v časti týkajúcej sa aplikácie novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. uskutočnenej zák. č. 412/2012 Z. z. Prvostupňový súd v dôvodoch svojho písomného rozhodnutia citoval ust. § 9 ods. 1 a § 9 ods. 2 do novely prijatej zák. č. 412/2012 Z. z. a po novele prijatej zák. č. 412/2012 Z.z. Citované ustanovenie je platné od 01.01.2013 a návrh na začatie konania bol podaný v roku 2012. Predmetné ustanovenie novely citovaného zákona však bral do úvahy ako výklad pôvodného znenia pri skúmaní nárokov podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. platného v čase podania návrhu na vydanie poverenia. Z obsahu zdôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu teda jednoznačne vyplýva, že na daný právny stav správne aplikoval platnú právnu normu, preto odvolanie navrhovateľky v tejto časti nie je dôvodné. Odvolací súd v tejto časti poukazuje na dôvodnú správu k § 9 ods. 2 zák. č. 412/2012 Z. z., z ktorej vyplýva, že súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Pokiaľ by konajúci súd o náhradu škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, že všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom by to mohlo smerovať k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Konštatovať prieťahy v súdnom konaní je oprávnený len Ústavný súd SR. Aj keď novela v § 9 ods. 2, 3 presne upravila prieťahy v konaní, odvolací súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu v tom, že ju použil výkladovo pri aplikácii pôvodného znenia zákona.

Ďalším dôvodom odvolania navrhovateľky bolo zamietnutie návrhu prvostupňovým súdom založeným na nedôveryhodnosti údajov. Odvolací súd sa s týmto odvolacím dôvodom vôbec nestotožnil, pretože prvostupňový súd vo veci vykonal riadne dokazovanie, oboznámil sa s obsahom celého spisu exekučného súdu, správne zistil skutkový stav, použil správny právny predpis a správne ho aj aplikoval na daný prípad. Svoje rozhodnutie nezaložil na uvedenom dôvode tvrdenom navrhovateľkou v dôvodoch svojho písomného odvolania.

K odvolaniu navrhovateľky, týkajúceho sa stavu trvania právnej neistoty odvolací súd dodáva, že navrhovateľke nemohol vzniknúť stav právnej neistoty, nakoľko právna neistota je odstránená až vydaním rozhodnutia vo veci. Exekučné konanie bolo právoplatne zastavené 10.04.2012, pričom odvolací súd poznamenáva, že titulom pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bol rozhodcovský rozsudok. Navrhovateľka uplatňovala svoj nárok na vydanie poverenia na základe nulitného právneho aktu, pre ktorý bolo exekučné konanie zastavené. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, 2 a § 151 ods. 1 veta prvá OSP tak, že odporkyni nepriznal náhradu trov konania, pretože takýto nárok v priebehu konania neuplatnila.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.